

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Theologia Moralis

Reiffenstuel, Anaklet

Monachii, 1699

Propositiones A Summis Pontificibus, Alexandro VII. Et Innocentio XI.
damnatae.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40206

PROPOSITIONES

^A
Summis Pontificibus,
ALEXANDRO VII.
^{ET}
INNOCENTIO XI.
damnatae.

DECRETUM I.

Feria 5. die 24. Septembris, 1665.

IN Congregatione Generali Sanctae Romanae,
& Universalis Inquisitionis, habita in Pala-
tio Apostolico Montis Quirinalis, coram
S. D. N. Alexandro Divinae Providentiae Papa VII. ac
Eminentissimis & Reverendissimis DD. S. R. E. Car-
dinalibus in tota Republica Christiana adversus ha-
reticam pravitatem Generalibus Inquisitoribus à San-
cta Sede Apostolica specialiter deputatis.

*S*anctissimus D. N. audivit non sine magno animi sui mœrore, complures
opiniones Christiana disciplina relaxativas, & animarum perniciem
inferentes, partim antiquatas iterum suscitari, partim noviter prodire; &
summam illam luxuriantiam ingeniorum licentiâ indies magis excresce-
re, per quam in rebus ad conscientiam pertinentibus modus opinandi irre-
psit alienus omnino ab Evangelica simplicitate, Sanctorumq; Patrum doctri-
na,

na, & quem si pro recta regula fideles in praxi sequerentur, ingens eruptura esset Christiana vita corruptela. Quare, ne ullo unquam tempore viam salutis, quam suprema veritas Deus, cuius verba in aeternum permanent, arctam esse desinere, in animarum perniciem dilatarari, seu verius perverti contingeret, idem Sanctissimus D. N. ut oves sibi creditas ab eiusmodi spatio, latæque, per quam itur ad perditionem, viâ, pro pastoralis sollicitudine in rectam semitam evocaret, earundem opinionum examen pluribus in Sacra Theologia Magistris, & deinde Eminentissimis & Reverendissimis DD. Cardinalibus contra hæreticam pravitatem Generalibus Inquisitoribus serio commisit: Qui tantum negotium strenuè aggressi, eiq; sedulo incumbentes, & maturè discussis usque ad hanc diem infra scriptis Propositionibus, super unaquaque ipsarum sua suffragia Sanctitati Suae singillatim exposuerunt.

PROPOSITIONES.

1. Homo nullo unquam vitæ suæ tempore tenetur elicere actum Fidei, Spei, & Charitatis, ex vi præceptorum divinorum ad eas virtutes pertinentium.
2. Vir equestris ad duellum provocatus potest illud acceptare, ne timiditatis notam apud alios incurrat.
3. Sententia asserens, Bullam Coenæ solum prohibere absolutionem hæresis, & aliorum criminum, quando publica sunt, & id non derogare facultati Tridentini, in qua de occultis criminibus sermo est, Anno 1629. 18. Julij in Consistorio Sacræ Congregationis Emin. Cardinalium visa & tolerata est.
4. Prælati Regulares possunt in foro Conscientiæ absolvere quoscunque sæculares ab hæresi occulta, & ab excommunicatione propter eam incurra.
5. Quamvis evidenter tibi constet Petrum esse hæreticum, non teneris denuntiare, si probare non possis.
6. Confessarius, qui in Sacramentali Confessione tribuit Pœnitenti chartam postea legendam, in qua ad venerem incitat, non censetur sollicitasse in Confessione; ac proinde non est denuntiandus.
7. Modus evadendi obligationem denunciandæ sollicitationis est, si sollicitatus confiteatur cum sollicitante, hic potest ipsum absolvere absque onere denunciandi.
8. Duplicatum stipendium potest Sacerdos pro eadem Missa licitè accipere applicando petenti partem etiam specialissimam fructus ipsimet Celebranti correspondentem, idque post Decretum Urbani VIII.

9. Post Decretum Urbani potest Sacerdos, cui Missa celebranda traduntur, per alium satisfacere, collato illi minori stipendio, aliam partem stipendij sibi retentam.

10. Non est contra iustitiam pro pluribus Sacrificijs stipendium accipere, & Sacrificium unum offerre: Neque etiam est contra fidelitatem, etiam si promittam promissione etiam juramento firmata, dari tibi stipendium, quod pro nullo alio offeram.

11. Peccata in Confessione omissa, seu oblita ob instans periculum vitæ, aut ob aliam causam, non tenemur in sequenti Confessione exprimere.

12. Mendicantes possunt absolvere à casibus Episcopis reservatis, non obtenta ad id Episcoporum facultate.

13. Satisfacit præcepto annuæ Confessionis, qui confitetur Regulari Episcopo præsentato, sed ab eo injustè reprobato.

14. Qui facit Confessionem voluntariè nullam, satisfacit præcepto Ecclesiæ.

15. Pœnitens propriam auctoritate substituere sibi alium potest, qui loco ipsius pœnitentiam adimpleat.

16. Qui Beneficium curatum habent, possunt sibi eligere in Confessarium simplicem Sacerdotem non approbatum ab Ordinario.

17. Est licitum Religioso, vel Clerico, calumniatorem gravia crimina de se, vel de sua Religione spargere minantem occidere, quando alius modus defendendi non suppetit; uti suppetere non videtur, si calumniator sit paratus vel ipsi Religioso, vel ejus Religioni publicè, & coram gravissimis Viris prædicta impingere, nisi occidatur.

18. Licet interficere falsum Accusatorem, falsos Testes, ac etiam Judicem, à quo iniqua certò imminet sententia, si aliam viam non potest innocens damnum evitare.

19. Non peccat maritus occidens propriam auctoritate uxorem in adulterio deprehensam.

20. Restitutio à Pio V. imposita Beneficiatis non recitantibus, non debetur in conscientia ante sententiam declaratoriam Judicis, eò quòd sit poena.

21. Habens Capellaniam collativam, & quodvis aliud Beneficium Ecclesiasticum, si studio litterarum vacet, satisfacit suæ obligationi, si Officium per alium recitet.

22. Non est contra iustitiam, Beneficia Ecclesiastica non conferre gratis, quia collator conferens illa Beneficia Ecclesiastica pecuniâ interveniente, non exigit illam pro collatione Beneficij, sed veluti pro emolumento temporali, quod tibi conferre non tenebatur.

23. Frangens jejunium Ecclesiæ, ad quod tenetur, non peccat mortaliter,

taliter, nisi ex contemptu, vel inobedientia hoc faciat, putà quia non vult se subicere præcepto.

24. Mollities, sodomia, & bestialitas sunt peccata ejusdem speciei infimæ, ideoque sufficit dicere in Confessione, se procurasse pollutionem.

25. Qui habuit copulam cum soluta, satisfacit Confessionis præcepto, dicens: *Commissi cum soluta grave peccatum contra castitatem, non explicando copulam.*

26. Quando litigantes habent pro se opiniones æquè probabiles, potest Judex pecuniam accipere pro ferenda sententiâ in favorem unius præ alio.

27. Si liber sit alicujus junioris, & moderni, debet opinio cenferi probabilis, dum non constat, rejectam esse à Sede Apostolica tanquam improbabilem.

28. Populus non peccat, etiam si absque ulla causa non recipiat legem à Principe promulgatam.

Quibus peractis, dum similium Propositionum examini cura, & studium impenditur, interea idem Sanctissimus, re mature consideratâ, statuit & decrevit, prædictas Propositiones, & unamquamque ipsarum, ut minimum tanquam scandalosas, esse damnandas, & prohibendas, sicut eas damnat, ac prohibet: ita ut quicumque illas, aut conjunctim, aut divisim docuerit, defenderit, ediderit, aut de eis etiam disputativè, publicè, aut privatim tractaverit, nisi forsân impugnando, ipso factò incidat in Excommunicationem, à qua non possit (præterquam in articulo mortis) ab alio, quacunque etiam dignitate fulgente, nisi à pro tempore existente Romano Pontifice, absolvi.

Insuper districtè in virtute sanctæ obedientiæ, & sub interminatione Divini Judicii prohibet omnibus Christi Fidelibus, cujuscunque conditionis, dignitatis, ac status, etiam speciali, & specialissimâ notâ dignis, ne prædictas opiniones, aut aliquam ipsarum ad praxin deducant.

Joannes Lupus, Sanctæ Romanæ, & Universalis Inquisitionis Not.

Loco (†) Sigilli.

A Nno à Nativitate D. N. JESU Christi 1665. Indictione tertiâ, die verò 2. Mensis Octobris, Pontificatus autem Sanctissimi in Christo Patris D. N. D. Alexandri Divinâ Providentiâ Papa VII. anno undecimo, suprascriptum Decretum affixum & publicatum fuit ad Valvas Basilicæ Principis Apostolorum, Cancellariæ Apostolicæ, ac in acie Campi Floræ, ac in alijs locis solitis, & consuetis Urbis, per mo Carolum Melanum, ejusdem Sanctiss. D. N. Papæ & Sanctissimæ Inquisitionis Cursorem.

Romæ, Typis Rev. Camer. Apostol. 1665.

DE-

DECRETUM II.

Feria 5. die 18. Martij. 1666.

IN Congregatione Generali Sanctæ Romanæ, & Universalis Inquisitionis, habita in Palatio Apostolico Montis Quirinalis coram Sanctissimo D. N. D. Alexandro Divinâ Providentiâ Papa VII. ac Eminentissimis & Reverendissimis DD. S. R. E. Cardinalibus, in tota Republica Christiana adversus hæreticam pravitatem Generalibus Inquisitoribus à Sancta Sede Apostolica specialiter deputatis.

*S*anctissimus D. N. post latum Decretum die 24. Septembris proximi elapsi, quo 28. Propositiones damnatae fuerunt, examinatis sedulo, & accuratè usque ad hanc diem infra scriptis alijs, quadragesimum quintum numerum implētibus, per plures in Sacra Theologia Magistros, ac per Eminentissimos & Reverendissimos DD. Cardinales adversus hæreticam pravitatem Generales Inquisitores, eorum suffragia singillatim super unaquaque ipsarum audivit.

PROPOSITIONES.

29. In die jejunijs, qui sæpius modicum quid comedit, etsi notabilem quantitatem in fine comederit, non frangit jejunium.

30. Omnes Officiales, qui in Republica corporaliter laborant, sunt excusati ab obligatione jejunijs, nec debent se certificare, an labor sit compatibilis cum jejunio.

31. Excusantur absolute à præcepto jejunijs omnes illi, qui iter agunt equitando, utcunque iter agant, etiamsi iter necessarium non sit, & etiamsi iter unius diei conficiant.

32. Non est evidens, quòd consuetudo non comedendi ova, & lactinia in Quadragesima obliget.

33. Restitutio fructuum ob omissionem Horarum suppleri potest per quascunque elemosynas, quas antea Beneficiarius de fructibus sui beneficijs fecerit.

34. In die Palmarum recitans Officium Paschale, satisfacit Præcepto.

35. Unico Officio potest quis satisfacere duplici præcepto, pro die præfenti, & crastino.

36. Regulares possunt in foro conscientie uti privilegijs suis, quæ unt expressè revocata per Concilium Tridentinum. b 3 37. In-

37. Indulgentiæ concessæ Regularibus, & revocatæ à Paulo V. hodie sunt revalidatæ.

38. Mandatum Tridentini factum Sacerdoti sacrificanti ex necessitate cum peccato mortali, confitendi *quamprimum*, est consilium, non præceptum.

39. Illa particula, *quamprimum*, intelligitur, cum Sacerdos suo tempore confitebitur.

40. Est probabilis opinio, quæ dicit, esse tantum veniale osculum habitum ob delectationem carnalem, & sensibilem, quæ ex osculo oritur, secluso periculo consensûs ulterioris, & pollutionis.

41. Non est obligandus concubinari ad ejiciendam concubinam, si hæc nimis utilis esset ad oblectamentum concubinarij, vulgò *regalo*, dum deficiente illo, nimis ægrè ageret vitam, & aliæ epulæ tædio magno concubinarium afficerent. & alia famula nimis difficilè inveniretur.

42. Licitum est mutuanti aliquid ultra sortem exigere, si se obliget ad non repetendam sortem usque ad certum tempus.

43. Annum legatum pro Anima relictum non durat plus, quàm per decem annos.

44. Quoad forum conscientie Reo correcto, ejusque contumacia cessante, cessant censuræ.

45. Libri prohibiti donec expurgentur, possunt retineri, usque dum adhibitâ diligentia corrigantur.

Quibus mature pensatis, idem Sanctissimus statuit, ac decrevit. predictas Propositiones, & unamquamque ipsarum, ut minimum tanquam scandalosas esse damnandas, & prohibendas, sicut eas damnat, ac prohibet; ita ut quicumque illas, aut conjunctim, aut divisim docuerit, defenderit, ediderit, aut de eis etiam disputativè, publicè, aut privatim tractaverit, nisi forsan impugnando, ipso facto incidat in excommunicationem, à qua non possit (præterquam in articulo mortis) ab alio quacunque etiam dignitate fulgente, nisi à pro tempore existente Romano Pontifice, absolvi.

Insuper districtè in virtute sanctæ obedientiæ, & sub interminatione Divini Judicij prohibet omnibus Christi Fidelibus cujuscumque conditionis, dignitatis, ac status, etiam speciali, & specialissimâ notâ dignis, ne predictas opiniones, aut aliquam ipsarum ad praxin deducant.

Joannes Lupus, Sanctæ Romanæ, & Universalis Inquisitionis Not.

Loco (✠) Sigilli.

ANno à Nativitate D. N. JESU Christi 1666. Indictione 4. die verò 23. mensis Martij, Pontificatus autem Sanctiss. in Christo Patris, & D. N. D. Alexandri Divinâ Providentiâ Pape VII. anno undecimo, supradictum Decretum affixum, & publicatum fuit ad Valvas Basilicæ Principis Apostolorum, Cancellariæ Apostolicæ, ac in acie Campi Floræ, ac in alijs locis, & consuetis Urbis, per me Carolum Melanum, ejusdem Sanctissimi D. N. Pape, & Sanctissimæ Inquisitionis Cursorem.

Romæ, Typis Rev. Camer. Apostol. 1666.

D E.

DECRETUM INNOCENTII XI.

Feria 5. die 2. Martij. 1679.

IN Generali Congregatione Sanctæ Romanæ, & Universalis Inquisitionis habita in Palatio Apostolico Vaticano coram Sanctissimo D. N. D. Innocentio Divinâ Providentiâ Papa XI. ac Eminentissimis & Reverendissimis Dominis S. R. E. Cardinalibus in tota Republica Christiana contra hæreticam pravitatem Generalibus Inquisitoribus à Sancta Sede Apostolica specialiter deputatis.

Sanctissimus D. N. Innocentius Papa XI. prædictus omnium sibi à DEO creditarum salutis sedulo incumbens, & salubre opus in segregandis noxijs doctrinarum pascuis ab innoxijs à fel. record. Alexandro VII. Prædecessore suo inchoatum proseguere volens plurimas Propositiones partim ex diversis, vel libris, vel thesibus, seu scriptis excerptas, & partim noviter adinventas, Theologorum plurimum examini, & deinde Eminentissimis & Reverendissimis Dominis Cardinalibus contra hæreticam pravitatem Generalibus Inquisitoribus subiecit. Quibus Propositionibus sedulo, & accuratè sapientius discussis, eorundem Eminentissimorum Cardinalium, & Theologorum votis per Sanctitatem Suam auditis. Idem Sanctissimus D. N. re postea maturè consideratâ, statuit, & decrevit pro nunc sequentes Propositiones, & unamquamque ipsarum, sicut jacent, ut minimùm tanquam scandalosas, & in praxi perniciosas, esse damnandas, & Prohibendas; sicuti eas damnat, & prohibet. Non intendens tamen Sanctitas Sua per hoc Decretum alias propositiones in ipso non expressas, & Sanctitati Suae quomodolibet, & ex quacunque parte exhibitas, vel exhibendas ullatenus approbare.

PRO-

P R O P O S I T I O N E S.

1. Non est illicitum in Sacramentis conferendis sequi opinionem probabilem de valore Sacramenti, relicta tutiore, nisi id veter lex, conventio, aut periculum gravis damni incurrendi. Hinc sententiã probabilis tantum utendum non est in collatione Baptismi, Ordinis Sacerdotalis, aut Episcopalis.
2. Probabiliter existimo, Judicem posse judicare juxta opinionem etiam minus probabilem.
3. Generatim dum probabilitate, sive intrinsecã, sive extrinsecã, quantumvis tenui, modò à probabilitatis finibus non exeat, confisi aliquid agimus, semper prudenter agimus.
4. Ab infidelitate excusabitur Infidelis non credens ductus opinione minus probabili.
5. An peccet mortaliter, qui actum dilectionis DEI semel tantum in vita eliceret, condemnare non audemus.
6. Probabile est, ne singulis quidem rigorosè quinquennijs per se obligare præceptum Charitatis erga Deum.
7. Tunc solum obligat, quando tenemur justificari, & non habemus aliam viam, qua justificari possumus.
8. Comedere, & bibere usque ad satietatem ob solam voluptatem, non est peccatum, modò non obsit valetudini; quia licitè potest appetitus naturalis suis actibus frui.
9. Opus Conjugij ob solam voluptatem exercitum omni penitus caret culpã, ac defectu veniali.
10. Non tenemur proximum diligere actu interno, & formali.
11. Præcepto proximum diligendi satisfacere possumus per solos actus externos.
12. Vix in Sæcularibus invenies, etiam in Regibus, superfluum statui. Et ita vix aliquis tenetur ad eleemosynam, quando tenetur tantum ex superfluo statui.
13. Si cum debita moderatione facias, potes absque peccato mortali de vita alicujus tristari, & de illius morte naturali gaudere, illam inefficaci affectu petere, & desiderare; non quidem ex displicentia personæ, sed ob aliquod temporale emolumentum.
14. Licitum est absoluto desiderio cupere mortem Patris, non quidem, ut malum Patris, sed ut bonum cupientis, quia nimirum ei obventura est pinguis hæreditas.
15. Licitum est filio gaudere de parricidio Parentis à se in ebrietate perpetrato propter ingentes divitias inde ex hæreditate consecutas.
16. Fides non censetur cadere sub præceptum speciale, & secundum se.

17. Satis est, actum Fidei semel in vita elicere.
18. Si à Potestate publica quis interrogetur, Fidem ingenuè confite-
ri, ut DEO, & Fidei gloriosum consulo ; tacere, ut peccaminosum, per
se non damno.
19. Voluntas non potest efficere, ut assensus Fidei in se ipso sit magis
firmus, quàm mereatur pondus rationum ad assensum impellentium.
20. Hinc potest quis prudenter repudiare assensum, quem habebat
supernaturalem.
21. Assensus Fidei supernaturalis, & utilis ad salutem stat cum noti-
tia solùm probabili revelationis ; imò cum formidine, qua quis formi-
det, ne non sit locutus DEUS.
22. Non nisi Fides unius DEI necessaria videtur necessitate medij,
non autem explicita Remuneratoris.
23. Fides latè dicta ex Testimonio Creaturarum, similive motivo ad
justificationem sufficit.
24. Vocare DEUM in Testem mendacij levis non est tanta irreveren-
tia, propter quam velit, aut possit damnare hominem.
25. Cum causa licitum est jurare sine animo jurandi, siue res sit levis,
siue gravis.
26. Si quis, vel solus, vel coram alijs, siue interrogatus, siue propriâ
sponte, siue recreationis causâ, siue quocunque alio sine juret, se non
fecisse aliquid, quod reverà fecit, intelligendo intra se aliquid aliud,
quod non fecit, vel aliam viam ab ea, in qua fecit, vel quodvis aliud ad-
ditum verum, reverà non mentitur, nec est perjurus.
27. Causa iusta utendi his amphibologijs est, quoties id necessarium,
aut utile est ad salutem corporis, honorem, res familiares tuendas, vel
ad quemlibet alium virtutis actum, ita ut veritatis occultatio censeatur
tunc expediens, & studiosa.
28. Qui mediante commendatione, vel munere ad Magistratum, vel
Officium publicum promotus est, poterit cum restrictione mentali præ-
stare juramentum, quod de mandato Regis à similibus solet exigi, non
habito respectu ad intentionem exigentis ; quia non tenetur fateri cri-
men occultum.
29. Urgens metus gravis est causa iusta Sacramentorum administra-
tionem simulandi.
30. Fas est viro honorato occidere invasorem, qui nititur calumniari
inferre, si aliter hæc ignominia vitari nequit ; idem quoque dicendum,
si quis impingat alapam, vel fulte percutiat, & post impactam alapam,
vel ictum furtis fugiat.
31. Regulariter occidere possum furem pro conservatione unius
aurei.

32. Non solum licitum est defendere defensione occisiva, quæ actu possidemus, sed etiam ad quæ jus inchoatum habemus, & quæ nos possessuros speramus.

33. Licitum est tam hæredi, quàm legatario contra injustè impediētem, ne vel hæreditas adeatur, vel legata solvantur, se taliter defendere: sicut & jus habenti in Cathedrali, vel Præbendam contra eorum possessionem iniustè impediētem.

34. Licet procurare abortum ante animationem foetus, ne puella deprehensa gravida occidatur, aut infametur.

35. Videtur probabile, omnem foetum, quamdiu in utero est, carere animâ rationali, & tunc primùm incipere eandem habere, cùm paritur; ac consequenter dicendum erit, in nullo abortu homicidium committi.

36. Permissum est furari, non solum in extrema necessitate, sed etiam in gravi.

37. Famuli, & famulæ domesticæ possunt occultè heris suis surripere ad compensandam operam suam, quam majorem judicant salario, quod recipiunt.

38. Non tenetur quis sub poena peccati mortalis restituere, quod ablatum est per pauca furta, quantumcunque sit magna summa totalis.

39. Qui alium movet, aut inducit ad inferendum grave damnum tertio, non tenetur ad restitutionem istius damni illati.

40. Contractus Mohatra licitus est, etiam respectu ejusdem Personæ, & cum contractu retrovenditionis præviè inito, cum intentione lucri.

41. Cùm numerata pecunia pretiosior sit numerandâ, & nullus sit, qui non majoris faciat pecuniam præsentem, quàm futuram, potest creditor aliquid ultra sortem à mutuatario exigere, & eo titulo ab usura excusari.

42. Usura non est, dum ultra sortem aliquid exigitur, tanquam ex benevolentia & gratitudine debitum, sed solum si exigatur tanquam ex justitia debitum.

43. Quidni non nisi veniale sit, detrahentis auctoritatem magnam sibi noxiam falso crimine elidere?

44. Probabile est non peccare mortaliter, qui imponit falsum crimen alicui, ut suam justiciam, & honorem defendat. Et si hoc non sit probabile, vix ulla erit opinio probabilis in Theologia.

45. Dare temporale pro spirituali non est simonia, quando temporale non datur tanquam pretium, sed duntaxat tanquam motivum conferendi, vel efficiendi spirituale, vel etiam quando temporale sit solum gratuita compensatio pro spirituali, aut econtrâ.

46. Et id quoque locum habet, etiam si temporale sit principale motivum dandi spirituale; imò etiam si sit finis ipsius rei spiritualis, sicut illud pluris æstimatur, quam res spiritualis.

47. Cum dixit Concilium Tridentinum, eos alienis peccatis communicantes mortaliter peccare, qui nisi quos digniores, & Ecclesiæ magis utiles ipsi judicaverint, ad Ecclesiæ promovent, Concilium, vel primò videtur per hoc *digniores* non aliud significare velle, nisi dignitatem eligendorum sumpto comparativo pro positivo; vel secundò locutione minus propriâ ponit digniores, ut excludat indignos, non verò dignos; vel tandem loquitur tertio, quando sit concursus.

48. Tam clarum videtur, fornicationem secundum se nullam involvere malitiam, & solum esse malam, quia interdicta, ut contrarium omninò rationi dissonum videatur.

49. Mollities jure naturæ prohibita non est. Unde si Deus eam non interdixisset, sæpè esset bona, & aliquando obligatoria sub mortali.

50. Copula cum conjugata, consentiente marito, non est adulterium; adeoque sufficit in Confessione dicere, se esse fornicatum.

51. Famulus, qui submissis humeris scienter adjuvat herum suum ascendere per fenestras ad stuprandum virginem, & multoties eidem subservit deferendo scalam, aperiendo januam, aut quid simile cooperando, non peccat mortaliter, si id faciat metu notabilis detrimenti, putà ne à Domino malè tractetur, ne torvis oculis aspiciatur, ne domo expellatur.

52. Præceptum servandi Festa non obligat sub mortali, seposito scandalo, si absit contemptus.

53. Satisfacit præcepto Ecclesiæ de audiendo Sacro, qui duas ejus partes, imò quatuor simul à diversis Celebrantibus audit.

54. Qui non potest recitare Matutinum, & Laudes, potest autem reliquas Horas, ad nihil tenetur, quia major pars trahit ad se minorem.

55. Præcepto Communionis annuæ satisficit per sacrilegam Domini manducationem.

56. Fræquens Confessio, & Communio, etiam in his, qui gentiliter vivunt, est nota Prædestinationis.

57. Probabile est, sufficere attritionem naturalem, modò honestam.

58. Non tenemur Confessario interroganti fateri peccati alicujus consuetudinem.

59. Licet Sacramentaliter absolvere dimidiatè tantum confessos, ratione magni concursus Pœnitentium, qualis v. g. potest contingere in die magnæ alicujus Festivitatæ, aut Indulgentiæ.

60. Pœnitenti habenti consuetudinem peccandi contra legem Dei, Naturæ, aut Ecclesiæ, etsi emendationis spes nulla appareat, nec est ne-

ganda, nec differenda absolutio; dummodò ore proferat, se dolere, & proponere emendationem.

61. Potest aliquando absolvi, qui in proxima occasione peccandi versatur, quam potest, & non vult omittere, quinimò directè, & ex proposito querit, aut ei se ingerit.

62. Proxima occasio peccandi non est fugienda, quando causa aliqua utilis, aut honesta non fugiendi occurrit.

63. Licitum est querere directè occasionem proximam peccandi pro bono spirituali, vel temporali nostro, vel proximi.

64. Absolutionis capax est homo quantumvis laboret ignorantia Mysteriorum Fidei, & etiamsi per negligentiam etiam culpabilem neficiat Mysterium Sanctissimæ Trinitatis, & Incarnationis Domini Noltri JESU Christi.

65. Sufficit illa Mysteria semel credidisse.

Quicumque autem cujusvis conditionis, status, & dignitatis illas, vel illarum aliquam conjunctim, vel divisim defenderit, vel ediderit, vel de eis disputativè, publicè, aut privatim tractaverit, vel predicaverit, nisi forsan impugnando, ipso facto incidat in excommunicationem late sententiæ, à qua non possit (præterquam in articulo mortis) ab alio, quacunque etiam dignitate fulgente, nisi a pro tempore existente Romano Pontifice, absolvi.

Insuper districte in virtute sanctæ obedientiæ, & sub interminatione Divini Judicii prohibet omnibus Christi Fidelibus, cujuscunque conditionis, dignitatis, & status, etiam speciali, & specialissimâ notâ dignis, ne prædictas Opiniones, aut aliquam ipsarum ad praxin deducant.

Tandem, ut ab injuriosis contentionibus Doctores, seu Scholastici, aut alij quicumque impofterum se abstineant, & ut paci, & charitati consulatur, idem Sanctissimus in virtute sanctæ obedientiæ eis precipit, ut tam in libris imprimendis, ac manuscriptis, quam in Thesibus, Disputationibus, ac Predicationibus caveant ab omni censura, & nota, nec non a quibuscunque convitijs contra eas Propositiones, quæ adhuc inter Catholicos hinc inde controvertuntur, donec a S. Sede recognita super iisdem Propositionibus judicium proferatur.

Franciscus Riccardus Sanctæ Romanæ, & Universalis Inquisitionis Not.
Loco (†) Sigilli.

ANno à Nativitate D. N. JESU Christi 1679. Indiétione secundâ, die verò 4. Mensis Martij, Pontificatus autem Sanctissimi in Christo Patris, & D. N. D. INNOCENTII Divinâ Providentiâ Pape XI. anno tertio, supradictum Decretum affixum, & publicatum fuit ad Valvas Basilicæ Principis Apostolorum, Cancellariæ Apostolicæ, ac in acie Campi Floræ, ac in alijs locis solitis, & consuetis Urbis, per me Franciscum Perinum ejusdem Sanctissimi D. N. Papa, & Sanctissimæ Inquisitionis Cursorem.

Romæ, Typis Rev. Camer. Apostol. 1679.

ELEN.